

3. december – Četrty dan devetdnevne k Brezmadežni

Besedila za meditacijo med devetdnevno pripravo na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Predlagane teme: odpuščanje vsem ljudem; dar solzá; biti v tolažbo Bogu.

ZAGOTOVO je v življenju svete družine, kot v vsaki družini, bila navzoča tudi pripravljenost tolažiti Jezusa, kadar je to potreboval, še posebej ko je bil majhen otrok. Zato je mogoče, da mu je na misel prišel spomin na njegovo mater v tistem

trenutku, ko je rekel: »Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo« (Mt 5,4). Ona ga je tolikokrat spremljala; in takšno tolažbo sedaj ponuja tudi vsem svojim otrokom. Na četrti dan devetdnevnice k Brezmadežni se lahko zadržimo ob kontemplaciji prizora, v katerem je Marija na neki način prosila za odpuščanje grehov vseh ljudi: to je bilo darovanje Deteta in njeno lastno očiščevanje v templju.

Marija in Jožef prispeta v Jeruzalem z Detetom Jezusom v naročju. Minilo je štirideset dni od njegovega rojstva in odpravita se v tempelj, da bi opravila obred darovanja prvorojenca in očiščevanja matere. Njej v resnici tega obreda ni bilo treba opraviti, saj ni imela nobenega greha, ki bi ga bilo treba očistiti: bila je Brezmadežna. Vendar to stori, da bi na tej poti spremljala nas, da bi se mi naučili jokati zaradi svojih grehov in se po tej bolečini združili z

daritvijo njenega sina. Sveta družina ne gre v tempelj samo zato, da bi izpolnila predpise; tja gre, da bi prosila za odpuščanje grehov vsega človeštva, da bi prosila za usmiljenje in tolažbo, ki ju ta svet potrebuje. Devica Marija se ne zadovolji s tem, da ne žali Boga; želi, da vsi moški in ženske, vsi njeni sinovi in hčere, odkrijemo srečo božje ljubezni in ne podležemo zahrbtnosti greha.

»Ne prôsi Jezusa le, naj ti oprosti tvoje grehe,« je dejal sveti Jožefmarija, »ne ljubi ga le s svojim srcem ... Povrni mu za vse žalitve, ki so mu jih prizadejali, mu jih prizadevajo in mu jih bodo prizadejali ... ljubi ga z močjo vseh src ljudi, ki so ga najbolj ljubili.«^[1]
Marija nam lahko pomaga, da pogledamo naše ranjeno srce – in srca drugih – ter pustimo, da nas presune kesanje za greh. Ona nam bo dala potrebno tolažbo, da se solze ne bi spremenile v žalost, temveč v željo

po zadoščevanju in ponovnem začetku, kolikorkrat bo potrebno.

V TEMPLJU je bil starec po imenu Simeon. Bilo mu je dano, da je v svojih rokah imel Dete in v njem videl »Izraelovo tolažbo« (Lk 2,25). Dejansko je »v vsem Kristusovem življenju oznanjanje kraljestva bilo dejanje tolažbe: oznanilo vesele novice ubogim, razglasitev svobode zatiranih, ozdravljenja bolnih, milosti in odrešenja vsem ljudem«.^[2] Da pa bi se mogli odpreti tej tolažbi, je treba najprej priznati našo krhkost. Včasih je morda lažje skriti svojo šibkost, živeti, kot da je ne bi bilo. Iz strahu, da bi se pokazali kot ranljivi, morda raje ne jokamo, in takšno ravnanje nas lahko pripelje do tega, da se ne soočamo s težavami ter zavračamo pomoč, ki nam jo

lahko ponudijo Gospod in drugi ljudje.

Devica Marija nas uči jokati, priznati svoj greh, da bi sprejeli božjo tolažbo. To ni kakršenkoli jok, temveč jok, ki mu je žal zaradi škode, ki smo jo povzročili, ali dobrega, ki ga nismo storili. »To je jok, ker nismo ljubili, ki izvira iz tega, da nam je mar za življenje drugih. Tu človek joka, ker se ni prav odzval na klic Gospoda, ki nas tako ljubi, in žalosti nas misel na dobro, ki smo ga opustili; v tem je pomen greha.

Ljudje pravijo: 'Ranil sem osebo, ki jo ljubim,' in to jih boli do solz. Hvala Bogu, če do teh solz res pride!^[3]

Brezmadežno Marijo lahko prosimo, naj nam nakloni svoj jok, jok svetega Petra ob Kristusovem trpljenju in jok številnih svetnikov in svetnic, ki so jih solze vodile do spoznanja njihove slabosti, da so potem mogli ljubiti Jezusa z novo ljubeznijo.

SIMEON se je po blagoslovu Jezusovih staršev obrnil k Mariji in ji rekel: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src« (Lk 2,34-35). Sveta Marija, mati vseh v Cerkvi, nas vodi k temu, da delimo trpljenje drugih in pustimo, da našo dušo presune bolečina, ki jo prestajajo drugi. Tako postanemo božja tolažba, saj se On sam izliva v naša srca, da bi potem prekipeval v našo okolico.

Gospod se opira na moške in ženske, da bi pokazal svoje sočutje. Ko je bil Jeruzalem uničen, je Bog poslal svoje preroke z naslednjim sporočilom: »Tolažite, tolažite moje ljudstvo, govori vaš Bog. Govorite hčeri jeruzalemski na srce in ji kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena

krivda poravnana, ker je prejela iz Gospodove roke dvojno kazen za vse svoje grehe« (Iz 40,1-2). In primerja se celo z materjo: »Kakor mati tolaži svojega otroka, vas bom jaz tolažil, v Jeruzalemu boste potolaženi« (Iz 66,13).

Največja tolažba, ki jo lahko ponudimo drugim, tako kot so to storili preroki, je spominjanje, da nam Bog vedno odpušča. »Z nami ne ravna po naših grehih, ne vrača nam po naših krivdah« (Ps 103,10), poje psalmist. Tako se žalost tudi sredi trpljenja spreminja v veselje zaradi upanja na odpuščanje. To se je zgodilo Brezmadežni Devici Mariji na Kalvariji, ko se je izpolnila Simeonova prerokba. Bila je presunjena od bolečine, ko je videla svojega Sina na križu in skupaj z njim vse žalitve vsega sveta. A hkrati je njena navzočnost navdala Janeza in nekatere žene – pa tudi nas – s tolažbo, ko nas je povabila, naj svoj

pogled usmerimo v vstajenje. Zato blagor tistim, ki jokajo, kajti Marija jih bo tolažila s spominjanjem na zmago svojega Sina nad grehom in smrtjo.

[1] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 402.

[2] Sv. Janez Pavel II., 13. 8. 1989.

[3] Frančišek, Avdienza, 12. 2. 2020.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/meditation/3-december-cetrty-dan-
devetdnevnice-k-brezmadezni/](https://opusdei.org/sl-si/meditation/3-december-cetrty-dan-devetdnevnice-k-brezmadezni/) (19. Feb.
2026)